

“L’ESPORT I JO”

Faig esport des de que tinc raó de ser.

Encara recordo aquelles llargues excursions estiuenques de la meva infantesa acompanyat dels meus amics i de la meva àvia Pilar que aleshores era molt més jove, ara ja en té 95 anys, des del poble on vivia i encara viu ubicat a l'Alt Berguedà per anar a visitar uns vells amics que la iaia tenia a un casa de pagés ben allunyada del poble, tot passant per l'ermita on feiem parada per fer un bon mòs i gaudir de l'entorn que el bosc ens regalava a cada pas. El trofeu per tan llarga travessa era emportar-se un parell de conills cap a casa que la mestressa del mas ens tenia reservats a la nostra arribada.

Allò s'anomenaria avui en dia marxa nòrdica, però amb la diferència que el bastó de fusta de la iaia no era precisament telescòpic com els d'avui en dia.

O quan a l'edat dels vuit o deu anys muntàvem entre tota la colla d'amics les nostres pròpies “Olimpiades” d'estiu i ens organitzàvem per equips on cadascun dels quals representava un país, tothom volia ser els EEUU per suposat, i fent servir la imaginació i els elements més rudimentaris competíem en tota mena de proves olímpiques; el salt de llargada sobre el sorral d'una obra a mig fer, la prova de natació a la piscina gran del poble amb l'alt risc d'atropellar a la veïna que tan tranquil·lament s'estava donant un banyet, els 100 metres llisos a la recta d'uns garatges però que ni eren cent metres ni molt menys llisos, i així totes les disciplines s'anaven cel·lebrant i deixant un equip guanyador.

Val a dir que a diferència de les oficials, les nostres Olimpiades es repetien potser 3 o 4 cops al llarg del mes d'agost.

L'esport per a mi és quelcom més que allò que ens ensenyen els mitjans de comunicació i va més enllà de l'àmbit dels professionals que s'hi dediquen, per sobre de tot és salut, salut física i mental, no sabria dir en quina de les dues vessants em beneficia més, però també representa valors importants i de vegades oblidats com és el sacrifici, aquell patiment que inclús arriba a enganxar, el companyerisme, la disciplina, que em permet que li faci cas a aquell maleït despertador quan m'avisa un diumenge a les 7 del matí per que em llevi del llit i em possi unes malles per sortir a córrer amb un fred que pela, el contacte amb la natura, la humilitat, el respecte pels demés, és generador d'autoconfiança, en definitiva, és vida.

N'he fet, en faig i ho seguiré fent sempre que el meu cos m'ho permeti i tinc l'encàrrec de transmetre a la meva petita tots aquests valors que representa l'esport amateur, per que la meva existència està impregnada d'esport.

24 de maig de 2015

